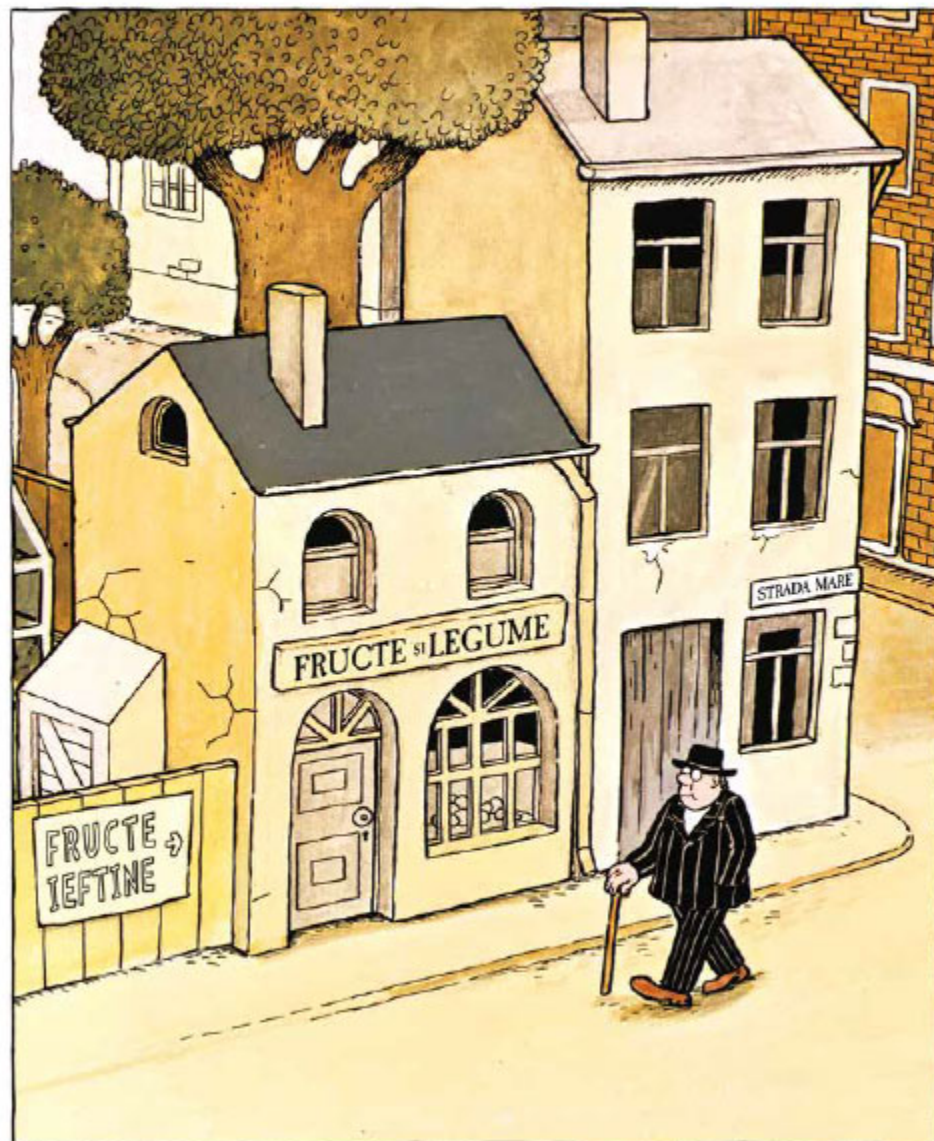
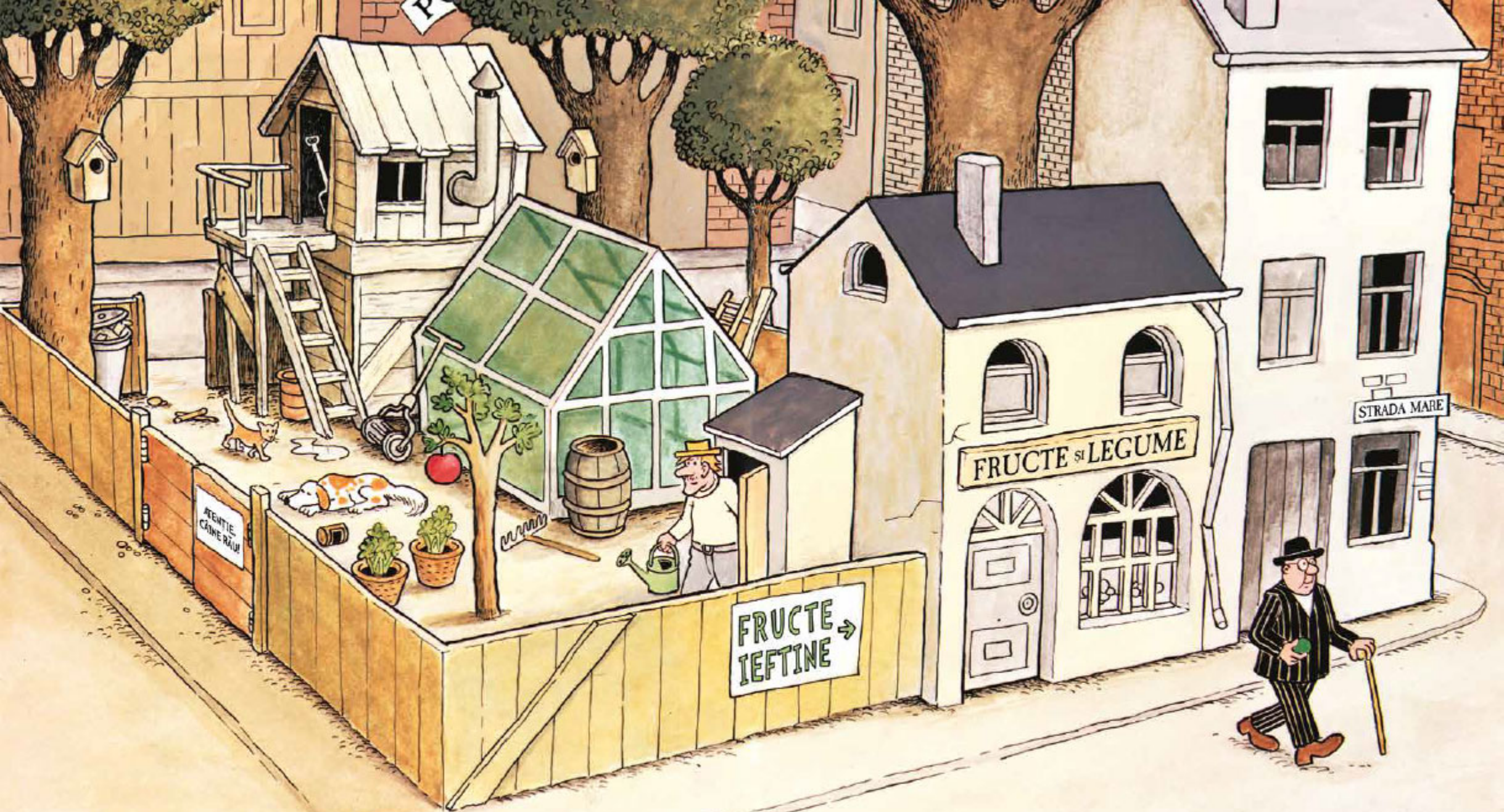

A fost odată un domn în costum vărgat. Trecând el întâmplător pe lângă un magazin de fructe, își zise: „Ce bun ar fi un măr zemos!”
Așa că intră în magazin.

Domnul în costum vărgat părea ușor de păcălit, așa că vânzătorul îi oferi un măr din plastic și-i spuse:
— Mărul ăsta e de soi, dar trebuie lăsat la soare, să se mai coacă, înainte să fie bun de mâncat.

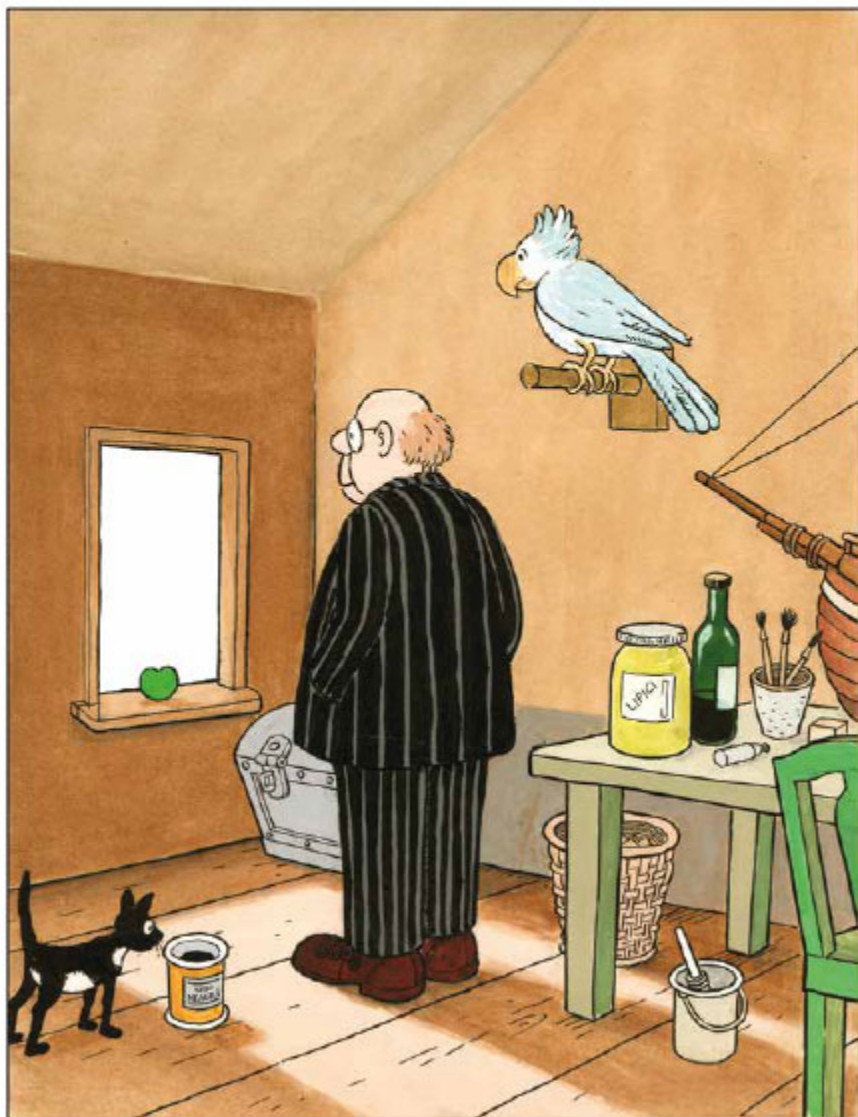

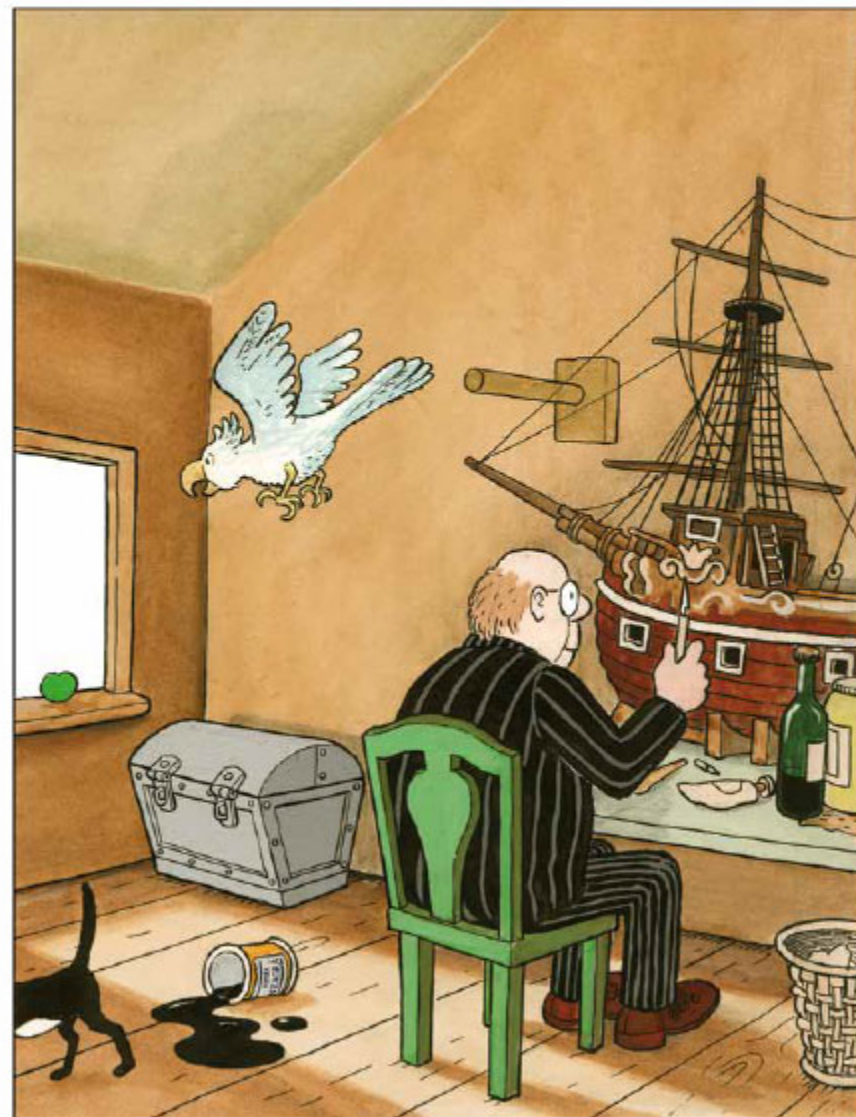
Vanzătorul rase în sinea lui și ieși în grădină. Nu obișnuia să facă ordine pe lângă casă, dar de un lucru avea mare grijă. De mărul lui roșu, care creștea, nemaivăzut de mare, în pom. Sigur avea să obțină Marele Premiu la Târgul de fructe.

Domnul în costum vârgat plecă satisfăcut spre casă. Mărul lui nu putea fi premiat, căci era din plastic. Dar el nu știa asta.

„Cel care așteaptă ceva bun n-așteaptă niciodată prea mult”, își zise domnul în costum vărgat și așeză mărul pe pervazul ferestrei, să se mai coacă.

Apoi se apucă să meșterească la macheta unei corăbii. Așa că nu văzu și nu auzi nimic.

Nu văzu că papagalul împinse, din greșeală, mărul de pe pervaz, iar mărul ateriză drept în capul unei bunicuțe.

Bunica țipă atât de tare, încât își sperie îngrozitor pisoiul, care se cățăără în copac.

Cum Păr tocmai trecea pe-acolo, bunicuța crezu, bineînțeles, că el aruncase mărul.

Păr nu era obișnuit să fie certat fără vină și plecă plângând spre casă.

